

Τα εργατικά “ατυχήματα” είναι δολοφονίες από τα αφεντικά.-

Η φράση “σκοτώνομαι στη δουλειά” στον κόσμο της μισθωτής εργασίας-σκλαβιάς παίρνει συχνά την κυριολεκτική της σημασία διαλύοντας τις όποιες αυταπάτες. Αυτό ίσχυε από πάντα, πόσο μάλλον στη σημερινή εποχή που τα αφεντικά και το κράτος -ως εκπρόσωπος των συμφερόντων τους -προελαύνουν χωρίς σταματημό.

Και καθώς η εθνική ενότητα με όλες τις σιχαμένες της εκφράσεις έχει επικρατήσει σε όλη την κοινωνία ως η υποτιθέμενη μόνη “λύση για την κρίση”, οτιδήποτε καλάει το παραμύθι (όπως θάνατοι εργατών) είναι καταδικασμένο στην αφάνεια.

Αλλά για όλα αυτά μην ψάχνετε στις ειδήσεις. Δε θα πουν τίποτα, μα ούτε και θέλουμε να πουν. Αλοίμονο αν περιμέναμε από τους εχθρούς μας να μιλήσουν για εμάς, για τους δικούς μας νεκρούς, για τη δική μας ζωή.

Για όλα αυτά πρέπει μιλήσουμε εμείς. Για όλα αυτά οφείλουμε να φωνάξουμε εμείς. Οι εργάτες, ντόπιοι και μετανάστες, γυναίκες και άντρες, νέοι και παλιοί.

Γιατί πρώτα πρέπει να μας λογαριάσουν και μετά να τους κάνουμε να πληρώσουν.

...μανώλης δελλής, κώστας τ., κώστας κατσιαδούρης, αθανάσιος βλασακίδης, ραπακιού αφρίμ, δημήτρης γαλανός, Ν. Μπ., θανάσης αναστόπουλος, χρήστος τουντούρης, νικόλαος σούρλας, Σπύρος Ζαμπακίδης, Χρήστος Ανεσιτιάδης...

**ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ ΤΑΞΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ
ΕΡΓΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

